

Lydia ROOD

Louter lust

Lydia Rood

LOUTER LUST

erotische verhalen voor vrouwen

[PixelPerfect Publications | Den Haag](#)

Introductie

'Ze schoof haar broekje iets omlaag, om haar heupen te kunnen insmeren. Ze deed het met lange streken van haar onderrug naar haar navel, met twee handen tegelijk. Daarna begon ze aan haar schouders, die leken te blozen van de felle zon. Ze wreef ze liefdevol in, met kleine draaiende bewegingen. Keek hij?'

Er blijkt een schreeuwend tekort te zijn aan prikkelende lectuur voor vrouwen. Mannenporno is vaak te direct: voor veel vrouwen bevat dit te weinig stippeltjes waarop ze hun eigen fantasie kunnen loslaten. Hoewel, als vrouwen van nu fantaseren, geven ze hun droomprins behalve een krachtige kaak een minstens even krachtige erectie mee, zoveel maken de vijftien erotische verhalen in deze bundel duidelijk.

Louter lust bevat veertien fantastische verhalen zonder literaire pretentie: het is een doe-boek.

Dat een boek van Rood zonder 'literaire pretenties' aanslaat bij een groot publiek, mag blijken uit het feit dat 'Louter lust' binnen een jaar de vierde druk beleefde.
Drentse Courant

Meer [ebooks](#) van Lydia Rood

Meer [informatie](#) over Lydia Rood

EEN IDEALE SECRETARESSE

Toen ik veertien was en door een puisterige jongen achter een schuurdeur getrokken werd, waar ik moest doen wat hij zei omdat hij een wormvormig aanhangsel had en ik niet, besloot ik wat ik zou worden. Vanaf dat moment deed ik goed mijn best op wiskunde en economie en handelskennis, en tijdens mijn studie economie volgde ik de ene managementcursus na de andere, op eigen kosten, om maar zo goed mogelijk beslagen ten ijs te komen. Wat ik wilde worden heette toen nog directeur, nu heet het manager, maar hoe dan ook wilde ik de baas worden ergens van, het gaf niet van wat. Zodra ik die status bereikt zou hebben zou ik een secretaresse aannemen, en wel een met een wormvormig aanhangsel. Wat zou hij moeten overwerken, mijn secretaresse!

Toen ik zesentwintig was, had ik de gewenste status veroverd. Ik had de leiding over een bedrijf dat luchtfoto's en landkaarten uitgaf. Jammer genoeg was de plaats van directiesecretaresse al stevig bezet door een keurige middelbare dame met een buitengewoon groot uitgevallen boezem, die ze probeerde te verdoezelen met ruches en hangertjes. Niet helemaal mijn droom dus, maar ik wachtte mijn tijd af.

Drie jaar later solliciteerde ik bij een firma die bladen en gelegenheidsboekjes uitgaf. De voornaamste reden dat ik solliciteerde was dat mijn secretaresse maar geen aanstalten maakte met de VUT te gaan en zich bovendien onevenredig aan me gehecht leek te hebben, zodat ook mijn pogingen haar te doen overstappen naar aantrekkelijke posities elders in het bedrijf geen vrucht afwierpen. Er zat dus niets anders op dan zelf te vertrekken, wat me met mijn staat van dienst niet zoveel moeite kostte.

Mijn nieuwe broodwinning werd verschaft door een veel grotere onderneming, met niet minder dan honderd mensen in dienst en gelieerd aan een aantal zusters in druk en papier. Ik kreeg er de beschikking over een enorme hoekkamer op de bovenste verdieping, die ik naar eigen goeddunken in mocht richten. Kijk, zo had ik dat in mijn stoute dromen altijd voor me gezien! En bovendien mocht ik, als een nieuwe president van de Verenigde Staten, mijn eigen staf aanstellen. Ik was nog geen negentwintig en had mijn doel bereikt.

Met de typistes, de archivaris, de PR-functionaris en de directiesecretaris was ik gauw klaar. Die waren er al en voldeden, of ze konden intern geworven worden. Maar voor mijn eigen secretaresse liet ik een advertentie zetten. Ik selecteerde de brieven zelf, en legde daarbij geen andere maatstaf aan dan dat ze geen spelfouten bevatten. Alle mannelijke kandidaten nodigde ik uit (het spreekt vanzelf dat ik de

dames die zich aanboden meteen een vriendelijk afwijzingsbriefje liet sturen). Het waren er, leve de werkgelegenheidsproblemen, vijftien. Slechts één van de kandidaten viel, hoewel hij er niet onappetijtelijk uitzag, direct af: hij was tot voor kort uitsmijter geweest bij een seksclub en om onduidelijke redenen ontslagen en keek erg dom toen ik hem vroeg of hij *WP* kende en met spreadsheets kon werken. De anderen liet ik allemaal voor een tweede keer opdraven. Het is verwonderlijk hoeveel aantrekkelijke mannen bereid zijn als secretaresse onder een vrouw te werken.

Het werd degene op wie ik eigenlijk al meteen mijn keus had laten vallen. Hij was lang, zelfs langer dan ik, en was goed, hoewel onconventioneel gekleed. Hij had bruine ogen, die me nogal ironisch aankeken, en krullend blond haar dat over zijn kraag viel zonder in een staartje te zijn gebonden. Het stukje borst dat onder zijn open overhemd te zien was, leek krachtig en was in ieder geval bruin en onbehaard. Een dun gouden kettinkje danste in de halsopening. Zijn handen waren groot en sterk, zijn vingers lang. Ook zijn neus was niet klein, zodat ik concludeerde dat hij op de cruciale plek even fors uitgevallen zou zijn. Hij had geen baard, geen bril, geen snor. Hij deed niet timide maar stelde zich ook niet hanerig aan. Tijdens het tweede gesprek praatte ik met hem over van alles, variërend van de gevaren voor de ozonlaag tot zijn geliefde vrijetijdsbesteding, en hij bleek intelligent genoeg om geen mening te hebben over dingen waar hij geen verstand van had. Hij voldeed aan de functie-eisen, had een paar jaar ervaring en vroeg geen overdreven hoog salaris. Ik stuurde hem meteen door naar de personeelsmanager voor een contract. Bij de deur draaide hij zich nog even om.

'Zou ik de baan ook gekregen hebben als ik een vrouw was geweest?' vroeg hij met oplichtende ogen.

Gevoel voor humor had hij dus ook. Ik lachte zonder antwoord te geven, en daar nam hij genoegen mee: hij kende zijn plaats. Ik had de ideale secretaresse gevonden.

Mijn werk brengt veel stress met zich mee, en ik heb voldoende van het New Age-denken opgepikt om te weten dat je nooit genoeg naar je eigen behoeften kunt luisteren. Ik verordonneerde dus dat ik tussen vijf uur en tien voor half zes niet gestoord mocht worden, omdat ik dan aan meditatie wenste te doen, wat me de energie gaf om nog tot zeven uur, half acht door te werken en vervolgens het gemopper van mijn echtgenoot te doorstaan. Om klokslag vijf deed ik mijn schoenen uit, wreef met mijn tenen door het hoogpolige blauwe tapijt en deed wat oefeningen voor mijn enkels. Daarna zette ik mijn kantoorstoel in een luierstand en ging gemakkelijk zitten om mijn geest leeg te maken. Maar al snel na de intrede van mijn

secretaresse ontaardden mijn pogingen tot meditatie in regelrecht dagdromen en vervolgens in erotisch fantaseren. Hoe kon het ook anders, met op tien passen afstand, slechts van mij gescheiden door die ene gecapitonneerde deur, die kanjer van een man die druk doende was mijn opdrachten uit te voeren en die maar één wens leek te hebben: het mij naar de zin te maken?

'Doe de deur eens achter je dicht,' zeg ik. 'Ik heb een nogal delicate brief voor je. Zie zelf maar hoe je hem opstelt, als je de boodschap maar weet over te brengen: dat de tekst niet deugt en dat we een andere schrijver zullen zoeken. En dat zonder dat die man met zijn overspannen ego de volgende dag hier om mijn nek komt hangen.'

Ik laat mijn hoofd even in mijn handen rusten, mijn ellebogen op het koele glas van mijn bureau.

Mijn secretaresse gaat, tegen zijn gewoonte in, niet op de stoel aan de andere kant van de werktafel zitten, maar loopt eromheen en staat achter me stil.

'Houd je er niet van als mannen om je nek hangen?' vraagt hij. Zijn sterke handen beginnen mijn nek te kneden. Ik ontspan mijn schouders ten antwoord.

'Moe?' vraagt hij.

Ik knik alleen en laat hem begaan. Ik merk wel dat zijn handen bij elke streek verder naar voren reiken, dat zijn vingertoppen soms zelfs mijn borsten raken, maar ik ben te lamlendig om er iets van te zeggen. Bovendien: het is prettig – waarom zou ik er een einde aan maken?

'Wacht maar,' zegt hij, en hij loopt naar de kast waarin de geluidsinstallatie staat. Even later klinkt er een zwoele Caribische dansmuziek uit de luidsprekers. 'Als je geest moe is, moet je je lichaam laten werken. Dat helpt,' zegt hij en hij trekt me overeind.

Even later dansen we, op blote voeten op het zachte tapijt, dicht tegen elkaar aan. Zijn heupen hebben verstand van deze muziek, ze draaien om de mijne heen, en ik voel dat dat hem net zomin onberoerd laat als mij. Ik druk me nog vaster tegen hem aan. Mijn voeten vinden het ritme vanzelf, net als mijn bekken. Mijn rok is van lichte zij, zijn broek is zomers dun. Het is alsof we geen kleren dragen. Hij laat zijn hoofd in mijn hals rusten en geeft me kleine beetjes op de maat van de muziek. Gloeiende lava trekt van mijn nek naar mijn voetzolen, alles daartussen in brand stekend. Ik duw zijn blouse aan de kant en wrijf mijn tepels tegen zijn blote borst. Hij kreunt.

'Niet zeuren,' zeg ik, 'het hoort allemaal bij je werk.'

Ik leg mijn handen op zijn billen en voel hoe stevig ze zijn, en hoe ze tegelijk

zacht worden waar ik ze aanraak, alsof ze voor me smelten. Ik laat mijn hand onder zijn broek band verdwijnen en kneed ritmisch. Zijn huid lijkt op fluweel. Mijn andere hand drukt zijn rug werveltje voor werveltje tegen mijn bovenlijf aan, van boven naar beneden, totdat ik merk dat zijn broek te klein wordt voor zijn verlangen. In twee seconden heeft hij hem uit, grijpt me weer bij mijn middel en danst verder met me. Maar nu steekt zijn penis, bevrijd, recht vooruit tussen mijn benen in de plooien van mijn rok. Ik til de rok op en laat hem eroverheen zakken. De muziek is eindeloos, we dansen maar door, fluweel tegen zijde, terwijl hij stevig tussen mijn benen zit ingeklemd en de kop van zijn penis soms even mijn clitoris raakt. Hij ontbloot mijn schouders en gromt in het kuiltje boven mijn sleutelbeen. Dan (zijn hand hoeft maar even te helpen) stoot hij diep in me.

'O baas,' kreunt hij, 'wat ben je lekker nat.'

Om negentien over vijf kwam ik klaar, en om tien voor half zes zat ik uitgerust en verfrist klaar om verder te werken. Om vijf voor half zes, als de kleur uit mijn gezicht en hals was weggetrokken, kwam mijn secretaresse met de laatste brieven om te tekenen, waarna hij met een warme glimlach vertrok. Om zes uur belde ik mijn man om te zeggen hoe laat ik dacht thuis te zijn. Het was een prima schema.

Soms was er 's avonds een receptie of dinertje waar ik moest verschijnen. Dan nam mijn droom een andere vorm aan:

'Ik wil me even verkleden. Hou telefoontjes even af en kom me over vijf minuten even helpen met mijn rits.'

'Ja baas,' zegt mijn secretaresse. Vijf minuten later wring ik me in mijn avondschoenen, mijn jurk nog open, als hij binnenkomt.

'Die rotfeestjes,' zeg ik. 'Altijd dezelfde smerige roze champagne en altijd diezelfde glimlachjes. Ik krijg er strakke kaken van. Waarom schenken ze geen whisky, zodat een mens tenminste behoorlijk dronken kan worden en lossier wordt in plaats van Strakker.'

Mijn secretaresse komt achter mijn stoel staan en masseert mijn hoofdhuid.

'Je hebt dat haar ook veel te strak naar achteren gekamd,' zegt hij, 'geen wonder dat je stijve kaken krijgt.'

'Dat hoort zo,' zeg ik. 'Vergeet niet dat ik de leiding heb van een keurig bedrijf. Ik moet ons – jou, onder anderen – toch naar behoren vertegenwoordigen.'

'Als je mij wilt vertegenwoordigen, moet je je haar losmaken,' zegt hij, en dan doet hij het zelf. Zijn vingers woelen door mijn haar, bekloppen mijn hoofdhuid, strelen en masseren en draaien en wrijven en strijken en kloppen en strelen en

draaien ... tot ik helemaal vredig en loom word en het niet erg vind dat hij behalve mijn haar en schedel ook mijn nek en oren aanraakt.

'Wacht,' zegt hij, 'heb je een borstel?' Hij vindt er zelf een in de discrete wandkast waarin ik wat persoonlijke dingen bewaar, wat kleren en toiletartikelen. Hij spreidt mijn haar uit over mijn schouders en rug en begint het te kammen. Onderwijl maakt hij murmelende geluidjes, die erop neerkomen dat mijn haar zo zacht als water is en zo glanzend als de zon, dat het zo sterk en levend is en zo heerlijk ruikt, en dat hij er wel helemaal in weg zou willen kruipen als ik niet toevallig zijn baas was die zich moet klaarmaken voor een feestje. Mijn jurk hangt nog steeds open en het stugge haar van de borstel strijkt ook telkens even over mijn schouderbladen, maar zo zacht, dat het geen sporen kan nalaten.

'Lekker,' zeg ik, 'die borstel op mijn rug.'

'Weet je dat het goed is voor je huid, als je hem af en toe helemaal borstelt?' vraagt hij. En voor ik weet wat er gebeurt heeft hij mijn jurk al op mijn heupen gestroopt, en begint hij een uitvoerige borstelmassage. Eerst mijn nek en schouders, dan mijn bovenrug, met langzame streken. Dan naar mijn onderrug, waar hij de druk iets opvoert, en mijn heupen, van mijn wervelkolom tot bijna bij mijn navel. Vervolgens rijdt hij mijn stoel iets naar achteren en komt hij voor me staan om mijn hals te borstelen, mijn bovenarmen, borstbeen, borsten. Zachte draaiende bewegingen maakt de borstel, de haartjes raken me allemaal afzonderlijk, allemaal om de beurt en toch zijn ze overal tegelijk. Mijn vel begint te tintelen waar hij geweest is.

De borstel nadert mijn tepels, die teer zijn – te teer! wil ik roepen –, maar als de knopjes zich in de haren begraven strijkt hij niet meer, trilt alleen nog maar met de borstel. Het is hetzelfde gevoel als wat ik zelf teweeg kan brengen met de massage kop op mijn douche, maar bevredigender, omdat het een echte, levende aanraking is. Dan is het alweer voorbij en dwaalt de borstel af naar mijn ribbenkast, en verder langs mijn buik. De haartjes drukken en prikken in mijn navel, blijven er even ronddraaien alsof ze het er prettig vinden. Dan gaat de borstel met lange halen naar mijn lies, drukt daar even, en vliegt weer naar boven, naar mijn andere zij, om weer af te dalen naar mijn lies. Maar net als het lijkt alsof al het bloed uit mijn lichaam bezig is naar mijn centrum te stromen, maakt de borstel plagerig dat hij wegkomt, en opeens voel ik hem op mijn tenen, en aan de onderkant, en onder mijn voetzolen, waar hij hijgerige streekjes maakt en steviger tekeergaat. Maar ook daarvan krijg ik een zuigend gevoel in mijn lendenen, en mijn vingers haasten zich om het gat te dichten en de draaikolk tot staan te brengen.

'Toe maar,' zegt hij, 'dat zal je helpen te ontspannen.' En terwijl de borstel tergend langzaam omhoog kruipt, steeds dralend en terugkerend naar plekken die nog extra zorg behoeven, langs mijn kuit, mijn knieholten, knieën, bovenbenen, en eindelijk langzaam aan komt kruipen aan de binnenkant van mijn dijen, en ik letterlijk van top tot teen begin te tintelen, terwijl mijn secretaresse hongerig omhoog kijkt naar de sappen die over mijn vingers de zitting bedruipen, en diep de geur opsnuift, en zegt 'Toe maar, toe maar' – voeren mijn vingers een wilde dans uit, een dans van vuur en vonken, tot –

O, ik had vele fantasieën die me die twintig minuten het kantoorleven en mijn verantwoordelijkheden en mijn carrière en de vele gewichtige beslissingen konden doen vergeten! Ik liet een doosje paperclips vallen en hij kroop onder mijn tafel om ze op te rapen – en begon dan de wreef van mijn voet te kussen. Of ik stond over een document gebogen en hij nam me onverhoeds van achteren. Of ik had het warm en hij wreef me in met alcohol voor ik een zakenrelatie ontving. En natuurlijk – dat was toch onvermijdelijk? – was er de fantasie waarin hij mij betrapte terwijl ik tussen vijf en twintig over aan hem lag te denken...

Soms duurde het ietsje langer, en als ik dan daarna mijn secretaresse met het brievenboek onder zijn arm wat wazig in de bruine ogen keek, was hij zo kies om te doen alsof hij het niet merkte. Ik nam aan dat hij dacht dat ik stiekem wat had gedommeld. Het ging hem niet aan; ik was de baas. De volgende keer dat ik van mijn kostbare minuten alleen genoot, bracht het denkbeeld dat hij er zich niet van bewust was welke grote rol hij in mijn erotische fantasieën speelde, alleen maar extra spanning.

Ik druk op de knop van de intercom.

'Kun je even komen? Zeg tegen de centrale dat ze alle gesprekken opvangen.'

Hij staat in de deuropening, dociel. Ik geef hem een wenk dat hij de deur achter zich dicht kan doen. Hij werpt een verbaasde blik op mijn volkomen leeggeruimde bureau. Het is hem aan te zien dat hij zich afvraagt waarvoor ik hem nodig heb. Ik grijns hem toe.

'Je weet dat ik dadelijk naar een bespreking moet?' Hij knikt, natuurlijk weet hij dat, mijn ideale secretaresse. 'En je weet ook met wie en waarom. Nou, dan begrijp je misschien ook dat ik enigszins nerveus ben.'

'Ik dacht dat je grondig was voorbereid.'

'Ben ik ook, maar er hangt veel van af. Eerlijk gezegd staat het klamme zweet me in mijn handen. En nu is het zo dat er eigenlijk maar één manier is waarop ik

van die zenuwen af kan komen.'

Hij trekt zijn goudblonde wenkbrauwen op, zwijgt.

'En dat is een orgasme. Bij voorkeur teweeggebracht door een ervaren man.'

Nu is hij degene die grijnst.

'Je begrijpt dat ik geen tijd heb om te douchen. Het zal snel, vakkundig, schoon en zonder al te veel schade aan mijn kleren gedaan moeten worden. Een beetje zoals de secretaresse uit de cartoons haar baas ter wille is. Ben je daartoe bereid?'

Hij knikt gretig, nadert me en wil me zoenen.

'Nee, sorry, maar ik ben al opgemaakt. Als je zo goed zou willen zijn om even onder de tafel te kruipen?'

Hij heeft het al begrepen. Even later voel ik zijn lippen op mijn knieën, zijn handen om mijn heupen. Schijnbaar zonder haast, maar ook zonder al te veel omwegen, baant zijn mond zich een weg langs de binnenkant van mijn benen naar boven. Zijn duimen duwen op het zachte stukje van mijn buik, vlak tussen mijn heupbeenderen. Ik heb me hierop voorbereid, een verwachtingsvolle spanning heeft zich al van me meester gemaakt en het kneden van mijn heupen maakt dat het brandpunt van die spanning in mijn bekken komt te liggen. Ik zet mijn hoge hakken stevig in het kleed en druk mezelf een beetje op, om hem uit te nodigen haast te maken. Onverdraaglijk langzaam nadert zijn mond. Zijn sterke handen glijden onder mijn billen en tillen me een beetje op, juist op het moment dat zijn lippen het driehoekje haar bereiken. Zijn lippen plukken aan mijn schaamlippen, zijn neus drukt zachtjes tegen de plaats waar mijn clitoris zich gretig opricht. Hij zit op zijn knieën, ik schop mijn pumps uit en plant mijn blote voeten in zijn liezen. Ook daar heeft zich iets opgericht. Mijn tenen zijn lenig genoeg om daar een beetje mee te spelen, maar ik concentreer me er niet op. Mijn aandacht ligt vooral in mijn eigen middelpunt. Langzaam, terwijl zijn tong eindelijk naar buiten komt en zich meester maakt van de vochtige huidplooiën, wordt dat ook het middelpunt van het heelal.

Ik kijk neer op zijn leeuwenkruin onder het doorzichtige tafelblad en hoor een diep brommen uit zijn keel komen. Aan de manier waarop hij zijn schouders naar voren drukt kan ik zien dat hij het liefst zijn hele tong bij me naar binnen zou duwen. Maar daar zijn vingers handiger in. Ik voel er een krachtig in me stoten, en dan een tweede, een derde. Zijn tong draait rondjes om mijn clitoris, terwijl zijn vingers me vullen.

De spanning om de bespreking is van me afgegleden, ik laat mijn hoofd in mijn nek hangen en duw mijn bekken naar voren, nog dichterbij zijn tong en zijn

vingers. Een hand onder mijn billen behoedt me voor vallen en kneedt tegelijk zachtjes. Ergens kreunt iemand luid en laag. Opeens is de hand onder mijn achterste weg en worden mijn schaamlippen wijd opengetrokken. Dan, in een eerste directe aanraking die meteen de laatste is, slaat zijn tong vonken uit mijn clitoris en zak ik van de stoel...

Na een paar maanden voelde ik dat ik alles onder controle had: het werk, het personeel en de klanten. Het werd me duidelijk hoe goed ik was, en hoe blij de uitgeverij mocht zijn dat ze mij hadden weten te strikken. Ook de commissarissen waren deze mening toegedaan, zoals ik aan alles kon merken. Het bedrijf bloeide. De proeftijd van mijn secretaresse verstreek en natuurlijk gaf ik hem een vaste aanstelling; ik zou hem niet meer hebben kunnen missen.

Aan het einde van een warme, zomerse dag, die ik aan mijn vele ramen voorbij had zien trekken zonder er maar een vleugje van op te vangen, had ik een werkelijk overstelpende zin in een glas droge martini met citroen. Maar dat zat er de eerste uren nog niet in; we werkten aan het binnenhalen van een opdracht die een uitbreiding met tien man personeel zou betekenen en onze omzet voor de komende jaren met een kwart zou doen toenemen, en ik moest de laatste hand leggen aan de presentatie die de volgende dag aan de klant zou worden voorgelegd. Toch wilde ik niet afwijken van mijn klokslag-vijf-tot-tien-voor-half-zes-routine: juist nu had ik een frisse geest nodig.

Mijn secretaresse komt binnen zonder iets in zijn handen, aan zijn gezicht kan ik zien dat hij iets op zijn lever heeft. Ik zeg hem te gaan zitten.

Na wat keelschrapen en loze praatjes komt hij ter zake: 'Ik kom je eigenlijk vertellen dat ik wegga.'

Ik verkil tot op het bot. Zijn werk is prima, ik kijk graag naar hem, hij voorkomt dat ik blunders maak, ik voel me bij hem geborgen. En nu zou hij vertrekken? Dat kan ik niet toestaan.

'Waarom?' vraag ik neutraal.

'De baan is niet helemaal wat ik ervan verwachtte,' zegt hij, en iets in zijn stem doet me doorvragen.

'Wat had je dan méér verwacht?'

'Laten we zeggen ... samenwerking op een iets persoonlijker basis.'

Ik haal verlicht adem. Dit lijkt me geen probleem dat niet op te lossen valt. Als dat alles is, hou ik hem wel binnenboord.

Dus ik word streng: 'Hoe had je je dat dan voorgesteld?'

Hij laat zich op zijn knieën vallen naast mijn stoel en omknelt mijn kuit.

Hij legt zijn wang, die licht stoppelig aanvoelt, tegen mijn scheenbeen en stamelt: 'Vanaf de eerste dag wacht ik erop dat je mij... voor iets anders zult roepen dan brieven, en contracten, en afspraken, en vergaderingen. Je weet niet hoeveel moeite het me kost hier in de kamer vlak naast je te zitten en mijn fatsoen te bewaren... terwijl ik er alleen maar aan kan denken hoe zacht je huid is en hoe fier je borsten en hoe rond je schouders, en hoe je haar, als ik het losmaak, daaroverheen zal vallen, en hoe ik je overal zal likken en strelen als ik de kans krijg...'

'Kom, sta op,' zeg ik koel. 'Dit lijkt me een probleem dat makkelijk te verhelpen is. Kleed je uit.'

Hij kijkt me verbijsterd aan, maar hij doet natuurlijk wat ik zeg. Als hij naakt voor me staat; loop ik naar de koelkast en doe een glas vol ijsklontjes. Daaroverheen giet ik zeer droge martini en een beetje citroensap. Ik zeg hem dat hij op de grond moet gaan liggen.

'Ik kan het je beter uitleggen op deze manier,' zeg ik. 'Woorden maken alles banaal. Doe je ogen dicht en laat alles over je heen komen.'

Ik ga op mijn knieën zitten en neem een ijsklontje tussen mijn lippen. Daarmee bewerk ik zijn lichaam, vooral de delen die het gevoeligst zijn voor kou. Zijn tepels, zijn hals, zijn onderbuik, zijn ballen en zijn voeten. Rillend, nog steeds met gesloten ogen, ligt hij onder mij.

'Hoe voel je je nu?' vraag ik.

'Koud,' zegt hij. Ook zijn stem trilt. 'En eenzaam. En toch heb je iets wakker gemaakt toen je met dat ijs over mijn lichaam ging. Je raakte me aan waar alleen mijn intiemste vriendinnen mogen komen. Het was jammer dat je ermee ophield. Onverdraaglijk.' Zijn lichaam glinstert van het water dat ik erop heb achtergelaten.

'Je bent je nu bewust van de kou,' zeg ik. 'En van je verlangen.'

'Dat is het,' zegt hij, al wat zelfverzekerder.

'Stel je voor dat je nu op zou staan en zou weglopen.'

'O nee,' zegt hij.

'En toch is dat wat je me kwam zeggen. Je voelde je koud en teleurgesteld. Klopt dat?'

'Ja.'

'En als je weg zou gaan, zou je je niet warmer gaan voelen. De teleurstelling zou hooguit slijten, maar nooit helemaal verdwijnen. Ben je dat met me eens?'

'Ja.'

'Dan zal ik je nu laten voelen wat er zou kunnen gebeuren als je blijft,' zeg ik, en ik wrijf in mijn handen tot ze warm zijn. Dan laat ik er wat van de olie op druppelen die ik soms voor mijn ellebogen en knieën gebruik. Ik wacht tot de olie warm is en begin hem er langzaam mee in te wrijven. Nu sla ik geen enkel lichaamsdeel over. Ik wrijf over zijn brede borst, de spieren die zijn ribben bedekken, zijn strakke buik. Ik keer hem om en masseer zijn imposante schouderpartij, genietend, voor ik afdaal naar zijn onderrug. Terwijl ik hem daar masseer gaat hij verliggen, en ik weet wat hem hindert. Mijn verkenningsstocht gaat verder, naar zijn billen, en even glijp ik daartussen. Het ijswater is verdampt in zijn warmte. Het zal niet lang meer duren of hij weet wat het zal betekenen als hij in mijn dienst blijft...

Ik draai hem weer op zijn rug en laat mijn handen op zijn krachtige bovenbenen rusten, terwijl ik me verlustig in de aanblik van wat zich daar nu machtig uit zijn liezen verheft. Ik ga daar zo in op, dat ik niet merk dat hij mij met zijn smachtende bruine ogen ligt aan te kijken –

Ik keek in de bruine ogen en schrok, maar mijn schrik was niet hevig, omdat ik me nog niet had losgemaakt uit mijn fantasie.

'Sorry dat ik je stoer,' zei hij met warme stem, maar ook dat bracht me niet tot mijn dagelijkse bewustzijn terug, want hoe vaak had ik hem in mijn dagdromen deze woorden al op die toon laten zeggen? Toen legde hij zijn hand op de pols die niet onder tafel verdween, en die aanraking maakte me werkelijk wakker, omdat die warmer en steviger was dan alles wat ik bij elkaar had kunnen dromen. Een blos schoot naar mijn kruin, en ik sloeg mijn ogen neer als de eerste de beste vijftienjarige. Hier zat ik – de *managing director* – ten overstaan van een ondergeschikte – loongroep E – te vingeren – wat door het glazen tafelblad niet verhuld werd. Mijn rok was onelegant omhooggeschoven en mijn billen waren dwaas over de rand van de zitting gegleden.

'Een noodsituatie,' zei hij, 'anders had ik je niet gestoord.'

Ik probeerde mijn zakelijke gezicht op te zetten terwijl ik mijn rok haastig terugvloog, maar het lukte me niet. Het was te verwarrend: daar keek de man van wie ik zojuist nog elk intiem fysiek detail op mijn netvlies had gehad, me aan met dezelfde smachtende blik... Waarom keek hij zo? Was er geen noodsituatie die ik moest oplossen?

'En eigenlijk ook omdat ik vermoedde waar je mee bezig was,' zei hij. 'Ik weet wel zo'n beetje wat vrouwen doen als ze twintig minuten voor zichzelf hebben.'

Dit was toch de limit! Waar was mijn gedweë secretaresse gebleven? En toch –

met die blik in zijn ogen leek hij meer op de secretaresse die ik me gedroomd had.

'Wat voor noodsituatie,' zei ik. Kortaf, maar mijn stem was nog dik van wellust. Hij wees op zichzelf. Daarna wees hij op mij.

'Ik mag dan secretaresse zijn, ik ben ook een man. Hoe denk je dat het is om middag na middag naar een dichte deur te kijken, waarachter een mooie vrouw zichzelf pleziertjes gunt waar mijn verbeelding helemaal van op hol slaat?'

'O,' zei ik beduusd. Meer kon ik niet uitbrengen. Zijn verbeelding? Waar dacht hij aan, in die twintig minuten? En wat dééd hij? Zijn tafelblad was niet van glas... Mijn blik werd naar zijn gulp getrokken. Hij droeg een spijkerbroek met knoopjes, die de lijnen van zijn lichaam getrouw volgde. Mijn verbeelding had me niets te veel beloofd.

'Het is in elk geval meer dan ik uit kan houden. Ik haal glazen water en ijsthee in de hoop een beetje af te koelen, elke namiddag weer, maar helpen ho maar. Is het je nooit opgevallen dat de tekstverwerker begint te stotteren zodra het vijf uur is geweest?'

'Nee,' zeg ik. 'De deur is te dik.'

Hij bestudeerde de deur aandachtig. Ik keek hoe zijn haar om de rand van zijn kraag golfde. Ik keek hoe zijn duimen achter zijn broekriem haakten, en zijn vingers losjes in zijn liezen rustten.

Ik keek nog toen zijn bruine blik zich op mij richtte.

Ik slikte, schraapte mijn keel, rechtte mijn rug. Ik moest de verhoudingen niet uit het oog verliezen. Deze geweldige man was mijn secretaresse en hij was tot alles bereid.

'Kan die deur ook op slot?'

Ik deed het zelf.

'Heb je je ooit afgevraagd waaraan – aan wie – ik zit te denken, tussen vijf uur en tien voor half zes?' vroeg ik.

Zijn antwoord kwam snel: 'Aan mij.'

Ik zakte door mijn knieën, te vroeg, en viel op de rand van mijn stoel. Zijn handen waren warm om mijn rug. Zijn vingertoppen raakten mijn borsten.

'Hoopte ik,' zei hij dichtbij mijn oor.

Ik knikte zakelijk.

'Laat dan nu maar eens zien dat je werkelijk alle fitnesses van het vak in je vingers hebt,' zei ik beheerst. En daarna was er geen tijd meer, en geen adem, en geen noodzaak om wat dan ook te beheersen.

Twee jaar geleden heb ik de stap gedaan die veel managers zetten: ik heb mijn

echtgenoot afgedankt en ben met mijn secretaresse getrouwd.

En net als al die andere managers kwam ik te laat tot het besef dat ik geen grotere stommititeit had kunnen begaan. Al was het maar omdat ik nooit meer zo'n goede secretaresse zal vinden.

ONANS STRAF

Mijn vriendin en ik kenden elkaar al twaalf jaar toen ik voor het eerst hoorde van haar bizarre hobby. Nou sparen mensen natuurlijk de vreemdste dingen: plastic tasjes, miniatuurcircussen, fossielen, maar ik had nog nooit gehoord van iemand die spaarde wat zij spaart.

Ik ging ervan uit dat de zon en de overvloed aan vrije tijd haar roekeloos hadden gemaakt, toen ze op het terras van de vesting aan zee opeens haar topje uittrok en haar lichaam wellustig naar de zon uitstreckte onder de blikken van alle andere bezoekers. Afhankelijk van hun geslacht keken ze afkeurend of geïnteresseerd.

Het was in de eerste week van onze vakantie aan de Spaanse oostkust. Normaal zoek ik wat exotischer plekken op, maar na mijn scheiding was ik op haar aangewezen en zij had gestaan op een doorsnee toeristenbestemming. Anders kom ik niet aan mijn trekken, had ze gezegd. Pas later begreep ik wat ze daarmee bedoelde.

Enigszins schichtig bekeek ik de clientèle om te zien hoe ze op Marloes' onbeschaamde gedrag reageerden. De meeste mensen hadden hun blikken intussen afgewend. Er was maar één man die nog keek – een jongen eigenlijk nog, zeker vijf jaar jonger dan wij en misschien meer. Hij moest pas aangekomen zijn; hij was nog bleek en zag er hongerig uit. Zijn blik leek wel vastgeplakt aan Marloes' zondoorstoofde bovenlijf. Marloes had haar ogen dicht, maar toch leek ze het te voelen, want het kon geen toeval zijn dat ze plotseling opstond en over het tafeltje heen naar de borstwering reikte om een van de bloemen te plukken die daar in groten getale bloeiden. Een stukje van haar gebruikte bil kwam brutaal haar korte broek uit; het was goed te zien dat ze behalve dat broekje niets droeg. Snel keek ik opzij naar de jongen. Hij zat nu iets voorovergeleund, zijn mond hing iets open en hij hield zijn tong tegen zijn tanden gedrukt. Zijn handen lagen in zijn schoot, kennelijk om iets te verbergen.

Marloes rook aan de purperrode bloem (een oleander geloof ik), legde hem toen achteloos tussen haar borsten en leunde weer achterover.

'Gedraag je een beetje,' siste ik. 'Je zit die arme jongen schuin achter ons helemaal gek te maken.'

Haar enige antwoord was een trage glimlach. Om me een houding te geven bestelde ik nog twee sherry. Bij de eerste slok voelde ik dat ik eigenlijk ook wel zin had om me op de manier van Marloes te misdragen. Het was drie maanden sinds mijn scheiding en een half jaar nadat ik voor het laatst een man tussen de lakens had aangetroffen. Ik kwam te kort.

De andere gasten waren allemaal stellen; de enige loslopende figuren waren die bleke jongen en de ober. De ober was een knappe Spaanse jongen die er beter zou uitzien in zijn zwembroek, dus ik besloot mijn krachten op hem te beproeven. Ik bestelde een schaalje olijven en lachte als een Duitse toeriste. Ik weet waarom zulke jongens in de zomer als ober werken. Ze leven op de vakantieliefde van elkaar steeds aflossende toeristes. Ik denk dat ze de tranerijke brieven die ze uit het noorden krijgen hooguit lezen om hun ego op te vijzelen.

Hij lachte terug, plukte een andere bloem en bood mij die aan. Ik stak hem met half geloken ogen, zoals dat hoort, in het decolleté van mijn badpak. Ik kon hem nog net betekenisvol aankijken voordat hij werd weggeroepen door een andere klant.

'Zullen we hier eten?' stelde ik voor. Mijn eigenlijke bedoeling was te blijven totdat de dienst van mijn ober erop zat.

'Ben je gek,' zei Marloes met gesloten ogen. 'Ik ben veel meer in de stemming voor seks. Daarna douchen en dan is er nog tijd genoeg om te eten.'

Ik stond bij Marloes in de schuld omdat ze met mij op vakantie had willen gaan, en gaf haar daarom te vaak haar zin. Ik wenkte de ober dus opnieuw om te betalen en terwijl ik probeerde uit zijn in snel Spaans en slecht Engels toegediende complimentjes iets op te maken, vergat ik op Marloes te letten. Toen ik weer naar haar keek, bleek ze bezig te zijn met een soort omgekeerde striptease; zelden heb ik iemand zo verleidelijk haar kleren áán zien trekken. De bleke jongen hield geen oog van haar af, en ik begon al medelijden met hem te krijgen, toen ik zag dat ook hij haastig betaalde en zich opmaakte om te vertrekken. Alsof ze hem op dat moment pas voor het eerst zag, wierp Marloes hem een lange blik toe. De jongen kleurde tot in zijn haarwortels, maar toen we het cirkelende pad begonnen af te dalen, sprak hij ons toch aan – in onze eigen taal. Of we hier al lang waren en hoe we het hier vonden of zoiets; de gebruikelijke onzin. Marloes maakte daar korte metten mee. Toen hij vroeg of we zin hadden met hem, een landgenoot tenslotte, iets te gaan eten, keek ze verbaasd op haar horloge, en zei toen op vanzelfsprekende toon: 'Om deze tijd van de dag hebben Desirée en ik nog geen honger. Ons volgende programmapunt is seks.' De jongen verslikte zich en maakte er een hoestbui van. In zijn afgeknipte spijkerbroek sprong een erectie te voorschijn. Omdat hij toch niet op mij lette, kon ik rustig kijken hoe die groter en groter werd. Ik vergat de gestamelde conversatie te volgen. Opeens had ik wel honger – maar niet naar eten.

'Je kunt wel meekomen naar ons appartement,' zei Marloes achteloos toen we beneden aan de rotsen waren gekomen. Ze rende vooruit. Beleefdheidshalve bleef de jongen naast mij lopen, maar ik voelde hoe zijn blikken aan haar lange bruine benen bleven kleven. Ik nam zijn arm en drukte mijn boezem zijdelings tegen zijn borst. Hij

was wel aardig gebouwd. Ik vroeg hem hoe hij heette, hij stelde zich voor als Dirk. Om de tijd te vullen vertelde hij dat hij afkomstig was uit Baarlo en bij zijn vader op het bedrijf werkte.

'Wat voor bedrijf?' vroeg ik.

'Melkveehouderij,' zei hij kort. Ik denk dat hij er niet van hield zich aan vreemde vrouwen als 'boer' te presenteren, terwijl dat toch een eerbaar beroep is. Ik giechelde; een boerenzoon was nieuw voor Marloes, dat wist ik zeker.

Toen we thuiskwamen, in het appartementje op de begane grond van een voormalige arbeiderswoning, had Marloes al drankjes ingeschonken. We hadden een terras op het westen waar we 's avonds vaak zaten, maar kennelijk vond Marloes dat te openbaar, want ze had de bedden dichtgeslagen en de drankjes op het wankele formica tafeltje binnen gezet. Ik wilde de gordijnen opentrekken, die we overdag altijd dichthielden tegen de zon, maar Marloes schudde haar hoofd en natuurlijk had ze gelijk.

'Ik probeer even een paar kilo zand kwijt te raken,' zei ze. Ze verdween in de badkamer zonder de deur dicht te doen. Stoom wolkte even later op, water klaterde, en ik kon aan de jongen zien dat hij zich voorstelde hoe Marloes er onder de douche uit zou zien. Hij klemde zijn limonade in zijn handen alsof hij het glas doormidden wilde knijpen. De kraan ging uit, en Marloes begon een toneelstukje waar ik nog steeds met bewondering aan terugdenk. Telkens zagen we een stukje van haar: een halve borst achter de deurpost, een been op een krukje dat zorgvuldig werd afgedroogd, een bos nat haar dat werd uitgeborsteld, dan schoot ze helemaal voorbij de deuropening met een handdoek maar half om zich heen. Ik hoefde niet naar de afgeknipte spijkerbroek te kijken om te weten dat de gulp weer interessant bolde.

'Heb je er bezwaar tegen dat we je delen?' riep Marloes.

Ik haalde de roos uit mijn badpak en legde hem op het tafeltje. Ik liet de bandjes van mijn badpak zakken, rolde het toen op tot mijn heupen. Intussen verscheen Marloes ten voeten uit, en naakt natuurlijk, in de deuropening.

'Neenee,' bracht de jongen uit. 'Als jullie dat willen.'

'Natuurlijk willen we dat,' zei Marloes, die bezig was zich met after-sun in te smeren. 'Daarvoor hebben we je meegenomen. Wil jij nog douchen Desirée?'

Maar ik dacht dat ik nooit zo'n vertoning weg zou kunnen geven als mijn vriendin, en bovendien wilde ik niets missen van wat er zou gebeuren, dus ik schudde mijn hoofd.

'Goed,' zei Marloes, en ze bukte zich naar de kleine koelkast. Schaamlippen en een toefje haar drukten zich tussen haar benen door naar achteren. Ik moest bijna lachen – het lag er zo dik bovenop. Even later kwam Marloes op ons toe, een olijf tussen haar

lippen, een schaalpje in haar hand.

Ze ging op mijn bed zitten. De olijf verdween in haar mond.

'Ik word altijd zó geil van olijven,' zuchtte ze. 'Jij ook een?'

De jongen hield het bijna niet meer. Ik hoorde hem gewoon hijgen.

'Kleed je toch uit,' zei ik. Ik legde mijn handen op zijn heupen en trok met een snelle ruk zijn hemdje uit zijn broek en toen over zijn hoofd. Daarna begon ik aan de knoop van zijn broek te peuteren, een pink schijnbaar per ongeluk op de bobbel aan de linkerkant. Over zijn hoofd heen knipoogde Marloes naar me. Opeens sprong ze op en begon me te helpen. Haar borsten zweefden op ooghoogte voor hem. Hij hapte er wild naar, maar ze bleef net buiten het bereik van zijn lippen.

Ik begon het spelletje door te krijgen, al wist ik op dat moment nog steeds niet wat Marloes' eigenlijke bedoeling was. Ik liet mijn hand in mijn badpak en tussen mijn benen glijden.

'Oei,' zei ik, 'ik ben al zo nat! Al die zon ... Je kwam als geroepen.'

Marloes had hem intussen uit de kleren gekregen.

'Zijn jullie altijd zo... zó?' bracht de jongen uit.

'Altijd!' lachte Marloes. 'En jij, ben jij altijd zo... zó?' Ze liet haar wijsvinger even langs de volle lengte van zijn lid gaan. Het was een heel lichte aanraking, bijna geen aanraking eigenlijk, maar toch zag ik een druppel aan het uiteinde te voorschijn komen.

'Nee,' hijgde de jongen. 'Nee, alleen als... twee van die mooie meiden... zoals jullie...' Hij kwam er verder niet uit. Zijn accent begon op te vallen.

'Nou moet je je eerst even wassen,' zei Marloes. Ze kwam overeind en trok hem mee in de richting van de badkamer. Haar prachtige billen glansden in een streepje zonlicht dat door een kier binnenviel. In het gleufje bovenaan zat een vochtig streepje waar ze de after-sun niet helemaal goed ingewreven had. Bij de deur hield ze plotseling in. Hij botste tegen haar op. Ik zat naar zijn gespierde lichaam te kijken en miste daarom bijna wat er gebeurde.

'Alleen maar het stukje waar het op aankomt hoor,' zei Marloes op geruststellende toon. Haar hand schoot achter haar billen langs naar beneden. Ineens begonnen zijn heupen te schokken.

'Verdomme,' kreunde hij, 'verdomme verdomme verdomme.' Hij zakte door zijn knieën op de grond en verborg zijn gezicht in zijn handen. Rug en billen van mijn vriendin glinsterden plotseling van het vocht, een nat spoor zakte langs haar dijbeen af naar waar de jongen zat. Ze draaide zich om en keek verwijtend op hem neer.

'Zeg dat wel,' zei ze op de toon van een moeder die niet boos maar wel heel verdrietig is. 'Nu had je ons helemaal lekker gemaakt...'

'Het spijt me.' De jongen had zijn handen nog steeds voor zijn gezicht.

'Weet je wat de straf is voor jongens die hun zaad voortijdig verspillen?' vroeg Marloes streng. Ze zag er niet in het minst teleurgesteld uit. Er was iets raars in haar blik. De jongen gaf geen antwoord. 'Ga maar op je rug op bed liggen,' zei Marloes. Hij gehoorzaamde, koos mijn bed. Zij ging op haar knieën over hem heen zitten, boven zijn gezicht. 'En nu likken,' zei ze, 'anders mag je nooit meer terugkomen.'

Ze keek mij aan. Nu begreep ik wat ze voelde: triomf. De jongen greep haar billen beet en deed wat ze vroeg. Ik keek toe. En ik moet bekennen dat ik met mijn vingers de bewegingen van zijn tong nadeed. Het duurde niet lang of zijn lendenen begonnen te bewegen, en een nieuwe erectie stak de kop op. Alsof ze het voelde wees Marloes ernaar.

'Jij kunt je daar vermaken, Desirée.' Ik klom ook op de jongen en nam zijn penis in mijn handen. Ik gebruikte hem zoals je een vibrator kunt gebruiken, ik liet hem met mijn clitoris spelen, doopte hem af en toe even in de bron van mijn natheid en speelde er dan weer mee langs mijn knopje. Voor mij zag ik Marloes haar hoofd in haar nek gooien. Tegelijk kwam ik ook klaar.

De jongen lag hijgend achterover op het bed toen wij van hem af kwamen, en was op twee plaatsen rood aangelopen. Marloes trok mij mee naar de badkamer.

'Je komt er wel uit hè?' riep ze. Deze keer deed ze de deur achter ons dicht – op slot zelfs. Toen barstte ze in onderdrukt proesten uit.

'Dat was honderdtwee.' Ze haalde een geplastificeerd boekje uit haar toilettas en maakte er een paar aantekeningen in.

'Wat schrijf je op?' vroeg ik verbijsterd.

'Datum, plaats, naam – o jee, ik ben vergeten zijn naam te vragen.'

'Dirk,' zei ik, nog steeds niet-begrijpend.

'Dirk. Ik spaar ze, weet je.'

'Wat spaar je? Mannen voor één keer?'

Marloes schudde haar hoofd.

'Jonge jongens? Boerenzoons?'

'Nee. Ik spaar voortijdige zaadlozingen.'

Ik stapte onder de douche.

'Wat!'

'Ik ben een groot liefhebber van de praecox,' zei Marloes. 'Ik vind het heerlijk als een gozer zo geil van me wordt dat hij zich niet meer in de hand heeft.' Ze bekeek zich in de smalle, verweerde spiegel tegen de deur. 'Maar natuurlijk moet ik deze overwinning met jou delen. Ik zal het erbij schrijven: met Desirée. Je was geweldig.'

'Die jongen weet niet wat hem overkomen is,' zei ik terwijl ik mijn haar